Ч. 92. Четвер 26 цьвітня (9 мая) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Справа будови водних каналів.)

Вчерашне засїдане палати послів закрито по полагодженю справи деклярациї архикнязя Франц Фердинанда. Намірене розпочате нарад над законом о горівцї відложено, а то з причини, що Нїмцї не хотять допустити до нарад над тим законом так довго, як довго зелїзнича комісия не полагодить інвестицийного закона, і як довго не прийде до згоди з Чехами в справі будови водних доріг. З тої причини нинї не відбуде ся засїдане палати, бо нинїшний день має бути присьвячений виключно нарадам і конференциям для доведеня до згоди в справі водних доріг. Вчера зібрала ся зелїзнича комісия на засїдане і мала полагодити цїлий інвестицийний закон. Комісия, здаєть ся, покінчить свої наради нині. Розправа над заявою архикнязя Франц Фердинанда була дуже спокійна і о много лагіднїйша, як надїяно ся. Навіть бесїдник Шенерериянців, посол Барайтер, говорив дуже уміренно. Лише при кінци промови референта, дра Старжиньского, прийшло до заколоту зі сторони социялїстів і Шенерериянців, впровім дискусия мала хід спокійний, а місцями досить займаючий. При кінци засїданя забрав голос др. Міхейда, аби запротестувати против поведеня віцепрезидента Прадого і против інтерпеляциї посла Демля. Посол Міхейда в своїй промові пригадав події на послїднім засїданю, і зазначив, що лише тому забирає голос, аби відперти підозріне, кинене Демлем на судових урядників ческої і польскої народности. Бесїдник взиває президента, аби він в інтересї способности палати до працї порозумів ся з мінїстром судівництва в справі відповіди на інтерпеляцию Демля. Запитаня до президента в часї тої сесиї не суть нічим новим, і уживають їх члени всїх сторонництв, тому гадає, що віцепрезидент Праде повинен був і єго вислухати і відповісти єму, а не відбирати голос. Питане, яке тоді хотів бесїдник поставити, повтаряє нинї і заявляє, що як він, так і всї єго товариші не домагають ся від президиї нїчого більше, як лиш прав, котрі належать ся кождому в палатї. На ту промову заявив президент, що попросить мінїстра судівництва, аби він на основі переведеного слїдства віднер закиди, роблені урядникам славяньскої народности в інтерпеляциї Демля. Пос. Демель в короткій, пристрастній бесїдї кинув ся знов на дра Міхейду і на Поляків та заявив, що має докази на то, що сказав в своїй інтерпеляциї.

В справі будови каналів і реґуляциї рік відбула ся в мінїстерстві внутрішних справ під проводом др. Кербера конференция заступників всїх мінїстерств і фахових департаментів інтересованих. Мінїстерство рільництва предложило цїлком викінчений проєкт реґуляциї рік, котрий увзглядняє також проєкт реґуляциї рік, предложений Чехами. З предложеня мінїстерства рільництва видко, що вступні роботи для реґуляциї ческих рік вже майже цїлком готові і що більша часть тих реґуляций вже передвиджена в буджетовім мелїорацийнім фондї. Др. Кербер на підставі нарад тої конференциї відбуде тепер переговори зі сторонництвами. В парляментарних кругах кажуть, що цїла акция реґуляциї рік викликана п. Кайцлем, була результатом впливу февдальної ческої шляхти.— Нїмцї ще до тепер не хочуть згодити ся на проґраму Чехів, однако здаєть ся, що до компромісу прийде, а як N. fr. Presse доносить, Нїмцї ставлять слїдуючі жаданя: 1) Реґуляция рік має наступити лише в спосіб доси уживаний, іменно при співучасти країв. 2) Кредити, передвиджені в правительственнім предложеню, для водних доріг в висотї 250 мілїонів корон, не повинні бути значно обкроєні. 3) Реґуляция рік, котра має бути обнята правительственним предложенєм не повинна спиняти будови каналу Дунай-Одра.

Новинки.

Львів дня 8 го мая 1901.

— **Нові посли до сойму.** При передвчерашних доповняючих виборах до сойму з більших посїлостий вибрані на послів: з бережаньского округа, на 40 голосуючих одноголосно Станислав Вибрановский, властитель більшої посїлости з Кимира, а з золочівского округа на 77 голосуючих Владислав Гневош 76 голосами. — В окрузї золочівскім вибирано нового посла на місце помершого пос. Стецкого, а в бережаньскім на місце помершого пос. Емиля Торосевича.

— **Населенє міста Кракова:** Після сегорічного спису населеня жило в Кракові з кінцем 1900 р. цивільних осіб 85.274 а войскових 6049 — разом 91.323 душ. З того було римо-католиків 64.209, греко-кат. 727, вірмено-кат. 12, старо-кат. 2, православних 37, вірмено-ориент. 1, евангеликів 633, кальвінїстів 22, анґлїканців 3, жидів 25.670,

ЗЛОВІЩИЙ СПОМИН.

(З француского — Франсоа Коппе.)

Жан Відаль, бувший підофіцир, котрому відняли ліву руку в італїяньскім походї, але котрий своєю правою рукою дуже гарно писав, працював разом зі мною в тій самій канцеляриї мінїстерства війни.

Відаль був правдивий вояк з щирим серцем. Хоч не мав ще 40 лїт, то однако звали колишнього жуава „батьком Відалем“, прозвище, що не так походило з довірочности, як з почитаня.

Він взяв іменно до себе, мимо своєї малої платнї, повдовілу сестру з дїтьми, і не позваляв собі майже нїчого, щоби лише міг ту родину удержати.

Я мешкав на тім самім передмістю, що й він, тож нераз ішли ми разом тою самою дорогою, а при тім оповідав він менї заєдно про свої походи. Як було коли дуже горячо, то я просив батька Відаля на склянку абсинту, на що він сам нїколи собі не позваляв з ощадности. Випивши таку склянку, ставав Відаль підохочений, і був тоді дуже бесїдливий.

Коли ми одного вечера ішли бульваром Ґренейль, — батько Відаль випив нинї аж дві чарки абсинту — задержав ся нагле перед одним крамом, де висїло множество старих уніформів.

Відаль вхопив мене рукою за рамя, і окалїчілим раменем вказав на один кабат; то був уніформ африканьского офіцира.

— Дивіть, то уніформ мого полку.... кабат капітана.

Приступив близше і оглянув числа на ґузиках.

— Так, так, то мій полк.

Нагле вдивив ся в землю і прошепотів:

— Боже, колиб то був єго уніформ!

Скоро обернув кабат на другий бік, і я побачив на плечи малу дїрку з чорними берегами; походила певно від кулї, а чорний знак від скріплої крови.

— То погана рана — сказав я до Жана Відаля, що вже пустив кабат і ішов дальше, опустивши голову.

Я знав, що він оповість менї якусь пригоду, отже щоби єго заохотити, відозвав ся я:

— Атже офіцири від Жуавів не дають ся з заду стріляти.

— Але він здавалось не чув мене, лише бурмотів під носом:

— І як він дістав ся аж сюди?.... Таж то сьвіт з побоєвища під Мелєняно на бульвар Ґренейль.

....Правда суть такі, що обдирають трупи, але чому як раз сюди.... два кроки від войскової академії, де стоїть єго полк і тамтого. Він певно сюди вже переходив.... мусів же єго пізнати.

— Але батьчу Відаль, виж мене просто берете на муки! Щож то властиво? Як стоїть справа з тим перестріленим уніформом?

Підофіцир був би менї певне не оповів нїколи тої пригоди, колиб не був випив дві чарки абсинту; але подививши ся спершу недовірчиво, надумав ся видко инакше, бо так розпочав:

— Ви розумний чоловік і зможете менї відтак сказати, чи я добре зробив.... Другого не хочу виявляти, бо ще жиє. Я назву єго прозвищем, яке він мав в полку: „Пяниця“. Так єго звали, і справедливо, бо волочив ся по всїх шинках і умів пити!.... Отже він був підофіциром в 4-тій компанії, 2-го баталїону, де я був фурієром, і стояв коло мене в рядї.... То був добрий вояк, але й завадияка, якого пошукати. Єго сиві як сталь очи говорили кождому, що тому чоловікови треба уступити з дороги....

Отже коли я прийшов до баталїону, скінчив ся єго час служби; але він капітулював, велїв собі зараз виплатити премію і волочив ся три дни по найпослїднїйших дїльницях Альжиру, аж принесли єго до касарнї з великою на голові раною від шаблї. Бив ся з кількома вояками від трену. Коли пяниця був знов на ногах, замкнено єго на 14 днів і обрізано єму звіздки. Він стратив їх був вже другий раз. Єго були би вже давно зробили офі-

безвіроісповідних 7. Після товариского язика було: Поляків 78.558, Німців 6576, Чехів 1082, Русинів 249 (між тим 106 войскових).

— **Дирекция тов. „Дністра"** пригадує, що в четвер дня 9-го н. ст. мая з нагоди загальних зборів товариства відбуде ся о 8-ій годинї рано соборне богослуженє в церкві Успенія Пресьв. Діви Марії. Опісля о 10-ій годинї перед полуднем відбудуть ся в сали „Народного Дому" загальні збори товариства взаїмних обезпечень. Дирекция просить всїх членів львівских, щоби на ті збори явили ся, а коли-б деякі члени не могли рано прибути за-для своїх занять, то нехай являть ся бодай в полудне, коли як-раз прийде на порядок дневний зміна статута, бо до порішеня тої точки потреба комплету 100 голосів. — Пополудни о 4 годині відбудуть ся збори товариства взаїмного кредиту, на котрих також есть потрібний комплет 40 членів управнених до голосованя для порішеня зміни статута і тому Дирекция просить особливо львівских членів до численної участи в зборах, бо члени з провінциї не зможуть численно прибути задля спізненої весни. Вкінци о год. $5^{1}/_{2}$ вечером того самого дня відбуде ся засїданє надзираючої ради товариства.

— **З руских товариств.** Загальні збори каси позичкової „Поміч" в Теребовли відбудуть ся дня 14-го с. м. о 3-ій годині пополудни. — Загальні збори товариства „Народний Дім" в Стрию відбудуть ся в четвер дня 16-го с. м. о 2-ій годині пополудни. Порядок дневний: 1) відчитанє протоколу з послїдних заг. зборів; 2) справозданє дирекциї з діловодства за 1900 рік і з замкненя рахунків; 3) справозданє комісиї контрольної; 4) означенє висоти дивиденди; 5) вибір 3 членів Дирекциї і їх заступників; 6) вибір 3 членів совіта управляючого на місце уступивших; 7) вибір комісиї контрольної на слїдуючий рік; 8) внесеня членів.

— **Дирекция товариства жіноча спілка промислова „Труд"** у Львові оголосила конкурс на 1) фахову управительку жіночої робітнї кравецкої, 2) фахову учительку до веденя робітнї біля, 3) фахову управительку торговлї товарівблаватних. Поданя — з залученою метрикою, сьвідоцтвом моральности, сьвідоцтвом фахового узділеня і заявою що-до платнї — належить вносити найдальше до 31 мая с. р. на адресу Дирекциї товариства „Труд" (Ринок ч. 10).

— **Потопільники.** Як пишуть з Станиславова, дня 2-го с. м. найдено в селї Загвіздю в Солотвиньскій Бистрици тїла пятеро людий, мабуть з Пацикова, що потонули ся переходячи через ріку. Се не рідкі тут случаї. Бистриця робить що весни великі шкоди примежним господарям, забираючи їм землю, людий і худобу. Додати треба, що на нїй нема для пациківских, загвіздских і рибняньских селян не то моста, але навіть кладки, і они в часї повени мусять їти кілька раз довшою дорогою на пасїчняньский міст.

— **Великий огонь** вибух в ночи з дня 1-го на 2-го мая в Поздимири, повіта сокальского, в стайни господаря Петра Добрачиньского. Згоріло 20 загород селяньских і кілька штук худоби. Загальна шкода виносить 25.000 К. а з того була обезпечена ледви лиш третина в товаристві „Дністер" і в двох инших. Причина огню незвістна.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

Стережіть ся огню! Хто і без нас знає як стеречи ся огню; нехай прочитає собі слїдуючу пригадку і переконає ся, чи ми так радимо, як він знає.

— Як стеречи ся огню? Не один, що прочитає отсе питанє, погадає собі може: От не мав о чім писати та о тім; нїби то ми й без него не знаємо, як стеречи ся! Так, то правда, неоден знає як стеречи ся, а мимо того скоро лиш трохи потеплїє, то у нас в страшенний спосіб зачинають множити ся огнї по селах і містах. А то, бачите, не досить знати, як стеречи ся, але треба ще й так робити. Перша річ не треба бути байдужним і недбалим, лиш в кождій важнїйшій хвили памятати на то, що може вибухнути огонь. Хто виходить з хати, нехай не забуває на то, що заким верне, може вже его хата згоріти. Длятого нехай насамперед, заким замкне хату, подивить ся, чи лишає її безпечною від огню. Коли вже треба конче лишити діти в хатї, то не лишати грани в печи, а сірники сховати під ключ. Бодай чи не найбільше бувають огнї від того, що діти бавлять ся сїрничками. Нераз ще й діти згорять. Дїтий треба учити від маленького, щоби не рушали сірників, щоби не лїзли до печи, не бавили ся огнем. Господар або господиня заким ляжуть спати, повинні насамперед оглянути не лиш піч і каглу але й хату та цїле обійстє і переконати ся, чи де не грозить яка небезпечність. В стайнях і стодолах треба все за видна поробити, щоби відтак не ходити зі сьвітлом, а коли вже конче треба, то не ходити зі звічкою або лямпою, лиш мати до того добру ліхтарню, а навіть ще й тогди треба бути дуже осторожним і не ставити або не вішати ліхтарні денебудь. Хто потребує запалити сірничок, нехай відтак не кидає его денебудь, лиш перед себе і затолочить его ногою. В стайни, шопі або стодолї а навіть і на обійстю особливо межи стогами і оборогами не треба й самому курити хоч би навіть люльку а тим більше папіроси, анї не позваляти того нікому. Найлїпше було би, як би й самі господарі відзвичаювали ся взагалї курити і учили та призвичаювали дїтий до того. На що з рота комин робити та пускати грош з димом, о котрі і так дуже трудно? Хто ставить нову хату, нехай старає ся поставити в тім місци, де має стояти піч, муровану стїнку, щоби піч не припирала нїгде до дерева; буде трохи більший видаток, але за то тим більша безпечність. У кождого порядного господаря повинна стояти коло хати велика бочка або кадка з водою, щоби на случай огня бодай в першій хвили була вода під рукою. Впрочім вода в бочці може бути потрібна й до підливаня. Щоби бочка не псувала ся, треба дно із середини і зверха засмолити, особливо грубо в тім місци, де дно запущене в клепки. Бочка з водою не повинна стояти на самій земли лиш на перехрестю з дерева. Бочка така повинна також бути накрита, особливо там, де суть малї дїти, щоби не було якого нещастя. Наконець кождий господар повинен обезпечувати ся від огню. Найлїпше обезпечувати ся в товаристві „Дністер". Премія платить ся там мала, а поміч на случай нещастя буває велика і скора. Але хто обезпечить ся, нехай не гадає, що вже все зробив; нехай мимо того стереже ся огню і памятає, що „стереженого і Бог стереже". А може хто знає ще й инші способи як стеречи ся огню, то нехай розповість їх своїм сусїдам та най відтак всї разом стережуть і кождий себе і один другого.

— **Здутє у худобини** буває дуже часто від зеленої паші, коли худобина наїсть ся н. пр. молодої червоної конюшини, особливо натще з росою, або люцерни. Але так само може худобина дістати здутя від сирих барабіль, коли їх обїжре ся, від трави, що лежала на купі і загріла ся. Худобина сопе, стогне, то лягає, то встає, витягає голову на перед, розпинає ніздря, дихає скоро і буває надута. Здутя походить з вуглекислого ґазу, який витворить ся в першій части жолудка, а настає нераз так скоро, що худобина до пів години

циром, бо походив з доброї родини і одержав добре вихованє, колиб був лиш лїпше поводив ся... За півтора року дістав знов звіздки, бо наш капітан добрий африканьский офіцир, простив єму провину.

Колиж той капітан став майором, прийшов на его місце може 28-лїтний Корсиканець, Жантіль, дуже строгий чоловік. Він нїколи ще в Африцї не служив і не терпів найменшого ухиленя против войскової дисципліни. Не диво, що між капітаном а „пяницею" прийшло скоро до ворожди. Скоро підофіцира не було перший раз при апелю, дістав він вісїм днів арешту, а коли перший раз упив ся, дістав 14 днів. „Пяниця" не сказав на кару нї слова, але в его очах засьвітив зловіщий огонь.

Коли Наполеон вів війну в Італії, перевезено нас туди... Походу не буду описувати, лише дальше оповідати... Вечером перед битвою під Меленяно, де я, як ви знаєте, втратив руку, стояли ми кватирою в однім малім селї. Капітан сказав до нас, заки ми ще до села увійшли, промову, в котрій остерігав нас перед всякими надужитями супротив мешканців.

Пяниця, що коло мене стояв і трохи хитав ся, бо вже від рана випорожнив маркетанці пів фляшки, стиснув при бесїдї капітана легко раменами; на щастє не замітив він того.

Коло півночи збудив мене нагле крик і я побачив при сьвітлї місяця товпу вояків і селян, котрі відбирали „пяници", що з цїлої сили торгав ся з ними, бочівку горівки, котру зрабував був на фільварку. Я побіг туди, щоби помагати; але на те надійшов капітан і розлючений крикнув до підофіцира:

— Таку собаку треба би на місци застрілити! Як поговорю з полковником, то відріжуть вам звіздки, але сим разом на все... Завтра ідемо в огонь. Старайте ся лишитись на побоєвищи.

Другого дня розбудили нас справдї стріли і ми вхопили за оружиє. Баталіон виступив зараз в похід. „Пяниця", котрого очи ще нїколи так зловіщо не сьвітили, ішов поруч мене. Треба було взяти село Меленяно; ми не уйшли і два кільометри, коли неприятельскі пушки почали наш баталіон прорїджувати. Офіцири веліли нам розпустити ся в ланцюх і крити ся по кукурузяних полях; они самі стояли, наш капітан між першими. Ми поуклякали в житї і стріляли на пушки, що були в обсязї стрілу. Нараз торкнув я чогось лїктем, обернув ся і побачив „пяницю", що саме набивав і дивив ся на мене з триюмфом.

— Ти бачиш онтам нашого капітана? — спитав.

— Бачу — або що? — відповів я і подивив ся на офіцира, що ледве двацять кроків стояв перед нами.

— Як то що? Він не повинен був менї вчера говорити того.

Приложив в миг ока карабін, вистрілив і я побачив, як капітан, котрого тїло назад підкинуло ся, розвів руками у воздуси і мертвий упав на землю.

— Убийник! — скрикнув я і вхопив підофіцира за рамя.

Але гільтай ударив мене кольбою так, що я відлетів на три кроки.

— Дурню! Докажи, що то я зробив.

Розлючений зірвав ся я на ноги; в тім самім часї піднесли ся всї другі шляпкери на полях. Полковник надбіг конем і показуючи шаблею на неприятельскі пушки, закомандував:

— Наперед жуави! На баґнети!

Щож менї було робити? Я мусів прилучити ся до наших.

Атак жуавів був славний! Бачили ви коли, як филї морскі бють о скалу. Так! Отже так само спинала ся кожда компанія на гору, як филї на скалу. Три рази були ми на горі і три рази кидали нас на долину. Але вкінци побідила таки наша четверта компанія. Я вимахував моєю кольбою і ішов наперед; але я побачив одно дуло карабінове, відтак перебило менї щось лїве рамя, так як би менї цїла рука відлетїла, я випустив карабін, упав на землю і зімлїв.

* * *

Коли я знов очутив ся, чути було лиш далеку стрілянину.

Жуави стояли довкола в великім неладї і кричали: „Най жиє цїсар!"

Один ґенерал надійшов з своїм штабом, підняв позолочену шапку і крикнув:

— Хоробрі жуави! Ви найлїпші вояки на сьвітї!

Я сидів тепер на земли і мив серед болю правою рукою зранену лївицю. Нараз прийшов менї нагле на гадку страшний злочин пяниці, що застрілив свого офіцира ззаду на отвертім боєвищи.

— Що бачу! Пяниця, убийник капітана, виступив з ряду! Шапку згубив в борбі, а з рани завданої шаблею текла кров через уста. Одною рукою опер ся о оружиє, в другій дер-

гине. На здуте треба дати худобині ложку негашеного вапна в літрі води; вапно ловить вуглеву кислоту і усуває здуте. При тім треба скрутити грубе перевесло і зазубелати ним худобину, завязуючи єго на карку, щоби тим способом улекшити худобині відригуване. В дуже наглих случаях уживає ся трокаря — ножа в цівці, — котрий вбиває ся в голодницю з лівого боку, трохи косо до лівої лопатки, по самій середині межи клубом, послідним ребром а хребтом. Трокар треба придержати лівою рукою а правою добре вдарити по нім, щоби заліз аж в жолудок. Цівка лишає ся відтак в рані, а ніж виймає ся; з цівки виходить тогди ґаз, що аж свище. Цівку лишає ся в рані на пів доби, а коли би нашею заткала ся, то треба єї патиком осторожно протикати. По витягненю цівки рана сама гоїть ся. („*Н. Ч.*“)

— Управа проса. Просо видає богато зерна і дає богато соломи т. зв. просянки і длятого має для помешних господарів велике значінє. На більші розміри однакож мало єго сіють. Суть головно три роди проса: 1) Просо звичайне, має дві відміни, одна в котрій волоть єсть широка одностороння зі звисаючими галузками, друга, в котрій волоть єсть стиснена. — 2) Просо бор (Setaria italica) має волоть стиснену, подібну до колоса. — 3) Мо-гар (Setaria germanica) сіє ся на пашу. Для помешних господарів має найбільше значінє звичайне просо. Зерно того проса буває біле, жовте, сиве, червоне, фіолєтове і чорне; найліпше сіяти біле і жовте, длятого, що оно має найбільший покуп. Звичайне просо потребує так само як кукурудза богато тепла длятого можна єго аж тогди сіяти, коли вже нема обави приморозків, отже в маю або з початком червня. Також обсіває ся ним ті місця, де хибне жито або кукурудза. Просо любить легкий добре навожений ґрунт, видержує посуху і длятого удає ся на пісках та на пісковатих глинках, найліпше на новинах, ставищах і по конюшині та ростинах окопових, але ґрунт мусить бути добре оброблений і чистий. Просо росте зразу поволи і треба єго старанно полоти та проривати. Щоби хопта на нім не кидала ся, треба засів добре боронами стягнути або висапати бурян, коли просо ще на 5 цент. високе. При полєню руками треба відразу і проривати. Просо дозріває до трох місяців, звичайно в серпни і тогди треба єго осторожно жати і перед положенєм ще добре досушити. Зерно треба переховувати в сухім продувнім місци. Так само і просянку, коли має служити на пашу, треба складати в сухім місци до сонця. („*Н. Ч.*“)

— Як вигубити перій? Найліпше можна зробити то в той спосіб, коли на поле заросле перієм посіє ся в червни, в липни або серпни гірчицю, а скоро зацвите зараз єї приоре ся. Піспу землю треба під гірчицю погноїти обірником. Сіяти треба подвійну скількість як звичайно. Скоро гірчиця виросте буйно, придушить перій а той вигине майже зовсім.

Переписка господарска.

С. в Городенці: Др. Мих. Коцюба, учитель господарства при семинарии учительскій в Станиславові був так добрий, що у Вашім інтересі звернув нашу увагу на польский підручник годівлі голубів, який недавно тому появив ся в Кракові яко відбитка з „Ekonom. narod.“ під заголовком: „Hodowla gołębia rasowego“ A. hr. Sumiński. Ми з своєї сторони подаємо Вам знов до відомости, що як-раз в послідним (5-ім) числі „Hodowcy Drobiu“ зачала друкувати ся довша розправа лікаря ветеринарії п. Евг. Ад. Сас Терлецкого під заголовком „Chów gołębi“.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Ціна збіжа** у Львові 7 мая: Пшениця 7·80 до 8·—; жито 6·80 до 7·—; овес 6·50 до 6·80; ячмінь пашний 5·50 до 5.75; ячмінь броварний 6·50 до 7·—; ріпак 11·25 до 11·50; льнянка —·— до —·—; горох до варення 7·50 до 12·—; вика 8·— до 8·50; бобик 6·30 до 6·60; гречка 7·50 до 8·—; кукурудза стара 6·— до 6·20; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 40·— до 55·—; конюшина біла 40·— до 70·—; конюшина шведска 60·— до 90·—; тимотка 20·— до 25·—.

— **Ціна рогатої худоби** у Відни дня 6 мая: На торг пригнано 5911 штук рогатої худоби, з того 829 галицких а — буковиньских. Торг був досить оживлений. Плачено за галицкі тучені воли: пріма 66 до 72 К.; секунда 56 до 65 К.; терция 48 до 55 К. За ліхші і селяньскі воли плачено по 44 до 50 К.; буґаї і корови по 40 до 64 К. (вимково 66 К.) за 100 кільо живої ваги без податку консумційного.

— **Ціна телят, свиней і овець** на заріз у Відни 2 мая: На торг привезено 4397 телят; 2352 живих свиний; 1341 патрошених свиний; 278 патрошених овець, 2724 ягнят. Патрошені телята плачено 72 до 88 с., ліпші 90 с. до 1·10 К., найліпші 1.12 до 1.20 К. — Молоді свині плачено по 60 до 76 с., патрошені свині на мясо по 88 до 92 с.; товсті свині по 84 до 90 с.; підсвинки по 80 до 92 с., важкі по 100 до 1.04 К. — Патрошені вівці по — до — с. за кільо. — Ягнята по — до — К. за пару. — Овець пригнано 2407 штук. Торг був млявий, ціна спала; експортові плачено по 44 до 46, ліпші по 49 до 50 с.; бракові по 40 с. до 43 с. за кільо.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 8 мая. Neue fr. Presse доносить, що берлиньска Germania одержала з Риму депешу, після котрої папа переслав архикнязеви Франц Фердинандови письмо з висказами щирого признаня за єго вияву католицких чувств.

Відень 8 мая. Вияснюють, що в справі будови водних доріг прийшло до порозуміня між Чехами і Німцями.

Берлин 8 мая. Reichsanzeiger оповіщує відручне письмо цісаря Вільгельма, покликуюче бувшого міністра Мікеля до палати панів.

Льондон 8 мая. Після урядового допесеня стратили Анґлійці в полудневій Африці за послідний тиждень: 8 офіцирів і 122 вояків убитими, 20 офіцирів і 206 вояків раненими, а крім того 3 офіцирів 93 вояків полоненими.

Софія 8 мая. Вчерашнє торжество положеня угольного каменя під памятник царя Александра II. відбуло ся в присутности князя і достойників. Вечером студенти устроїли демонстрацию і похід зі смолоскипами перед палатою князя і российским канцлером. Студенти демонстрували против российского правительства за студентами российскими.

Надіслане.

— **Славний на всі часи нарід Бурів** може бути найліпшим і найкрасшим приміром для всїх народів, що хотять берегти свою честь народну. Мимо своїх дуже вже ослаблених сил війною, котра веде ся майже вже два роки, мимо свого дуже малого числа в порівнаню з силою і числом англійскої армії, постановили Бури вести війну дальше і боронити своєї незавсимости та самостійности народної і державної аж до послїдної каплї крови. З таким народом варто познакомити ся і єго пізнати. Хто би мав охоту до того, той найлекше і певно що найліпше пізнасть славний нарід бурский з книжки: „Siegen oder sterben“ виданої сими днями в Штутґарті накладом К. Thienemann-а. Книжку ту написав очевидець і воєнний кореспондент Фредерік Ромпель. Книжка та має дуже богато красних ілюстраций, котрі знаменито поясняють зміст книжки і так разом з описом помагають пізнати ціле житє Бурів, їх родини, їх виховане, їх ношу, їх просьвіту, а відтак майже всїх героїв з теперішної війни і спосіб єї веденя. Тут видимо Бурів, як они розложили ся воєнним габором, як підсїдають на Англійців, як ведуть воєнних плїнників і т. и. А найважнїйше, що цїла книжка зовсїм не дорога. Хто би єї хотїв собі купити, нехай пришле на наші руки 3 корони, а ми вже книжку єму спровадимо.

жав подерту хоругов неприятеля, що єї здобув. Ґенерал глянув на него зачудований.

— Брікур! — сказав він до одного із своїх офіцирів — то вояки!

Зухвалим голосом вмішав ся пяниця до бесїди:

— Так, пане ґенерале... але ми вистанемо що найбільше ще на один раз.

— За то рад би я тебе обійняти, хлопче! — відповів ґенерал. — Мусиш одержати хрест.

В тій хвили попав я з болю моєї рани на ново в омлїнє.

Що дальше стало ся, ви знаєте, бо я вам то вже часто оповідав. Віднято менї руку і два місяцї лежав я в шпитали в горячцї. Серед безсонних почий питав я себе, що менї робити з пяницею. Але доказів не мав я ніяких. Він вправдї злочинець і драб, але добрий вояк; убив вправдї капітана, але добув ворожу хоругов.

Коли я подужав, почув, що пяниця одержав хрест, а в нагороду перенесено єго до ґвардийских жуавів. То поділало на мене так, що я не много радував ся хрестом, який менї полковник в шпитали положив на шпитальну одежу; але все таки пяниця заслужив собі також хрест, лише годилось би, аби в него цїлили вояки при екзекуциї. Тепер вже всьо минуло, від тодї я вже не стрічав ся більше з пяницею. Але коли я побачив уніформ з дїрою на плечех і то у тандитника, котрого крам стоїв не цїлих десять кроків від касарнї, до проживав все ще убійник безкарно, здавало ся менї, немов би капітан допоминав ся справедливости.

* * *

Я старав ся всіма силами пересьвідчити батька Відаля, котрий попав в сильне зворушенє, що він не міг инакше поступити.

Коли я кілька днів опісля прийшов до бюра, показав він менї в ґазетї між новинками отсї стрічки:

„Вчера по полудни на бульварі Ґренейль один підофіцир ґвардийских жуавів іменем Меле, а прозваний „пяницею“, котрий з двома товаришами за богото випив в сусїдних шинках — дістав напад помішаня ума, коли побачив старі уніформи, розвішені перед крамом з одежию. Побіг улицями, добувши ятаґана, так що прохожі утїкали зі страхом. Оба єго товариші ледве змогли задержати божевільного, котрий раз-враз кричав: Я не убійник.... Я добув під Меляняно хоругов.

„Як довідуємо ся, дістав Меле за то геройство відзнаку і певно був би став офіциром, коли би так пристрастно не заглядав до чарки.

„Мелєта відвезено до войскового шпиталю, звідки єго переведуть вскорі до заведеня божевільних, бо ум нещасливого мабуть вже на все помрачив ся!

Коли я віддав батькови Відалеви ґазету, він поглянув на мене хитро і сказав:

— Капітан Жантіль був Корсиканцем.... Він пімстив ся!

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)